

ת"פ 46930/10/22 - מדינת ישראל נגד מוסא עמאש, בסאם עמאש,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 46930-10-22 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר
המאשימה
נגד
מוסא עמאש
הנאשמים
בסאם עמאש, (עצור בפיקוח)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מיכאל יפרח

ב"כ נאשם 1: עו"ד מוחמד מואסי

ב"כ נאשם 2: עו"ד רותם כהן

נאשם 1 באמצעות הליווי

נאשם 2 בעצמו

גזר דין והחלטה

ההליך וכתב האישום

1. הנאשמים הורשעו, על סמך הודאתם, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיפורטו להלן: חבלה חמורה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (נאשם 1 בלבד); הפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") (נאשם 1 בלבד); נהיגה בזמן פסילה או בניגוד לתנאים, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נאשם 1 בלבד); נהיגה ללא פוליסה בת תוקף, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970 (נאשם 1 בלבד); ניסיון פגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 334 + 335 + 29 + 25 לחוק העונשין (נאשם 2 בלבד), וחבלה במזיד, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין (שני הנאשמים).

הודאת הנאשמים ניתנה לאחר תיקון כתב האישום, במסגרת הסדר הטיעון, מבלי שהושגה בין הצדדים הסכמה עונשית. נקבע כי לעניין זה יטען כל צד את טענותיו באופן חופשי.

עמוד 1

2. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") נאמר כי נאשמים 1 ו-2 הם בני דודים המתגוררים ביישוב ג'יסר אל זרקא. ג"ג, יליד שנת 1987 (להלן: "המתלון"), וא"ג, יליד 1992 (להלן: "אברהים"), הם אחים.

בין נאשם 1 ומשפחתו לבין המתלון, אברהים ומשפחתם, קיים סכסוך קודם למועד הרלוונטי לכתב האישום.

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום היה נאשם 1 פסול מלנהוג, להחזיק או לקבל רישיון נהיגה, מכוח גזר דין שניתן בנוכחותו ביום 2.6.2022 בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה. חרף האמור, השתמש נאשם 1 ברכב ג'יפון שברולט הנמצא בבעלות אמו (להלן: "הרכב"), כפי שיפורט בהמשך.

4. ביום 5.10.2022, עובר לשעה 16:54, שהו המתלון, א', חבריהם ואנשים נוספים בתחנת דלק "דור אלון" בבנימינה, כשברשות המתלון, אברהים וחלק מהאחרים טרקטורונים. באותה עת עמד אברהים בסמוך לכניסה לתחנת הדלק כשהוא אחוז קסדה בידו, ואילו המתלון ישב על טרקטורון במרחק מה ממנו, בתחילתה של דרך עפר סמוכה.

בשעה 16:54, לאחר שהנאשמים הבחינו כי המתלון ואברהים נמצאים בסמוך לכניסה לתחנת הדלק, הם הגיעו למקום באמצעות הרכב בנסיעה מהירה, כשנאשם 1 נוהג בפסילה וללא פוליסת ביטוח בתוקף. נאשם 1 היה מצויד באלת בייסבול ואילו נאשם 2 הצטייד בחפץ חד. בהמשך לאמור, יצאו הנאשמים מהרכב כשנאשם 1 אחוז באלה ונאשם 2 אחוז בידו את החפץ החד, ורצו במהירות לכיוונו של אברהים במטרה לתקוף אותו שלא כדין. אברהים, שהבחין כי הנאשמים רצים לעברו במטרה לפגוע בו, השליך את הקסדה שאחז בידו על נאשם 2 והחל להימלט לכיוון המתלון על מנת שימלט אותו מהמקום. בהמשך לכך, ניגש נאשם 2 אל הטרקטורון של אברהים ודקר במזיד את גלגליו באמצעות החפץ החד. במקביל למעשיו של נאשם 2 כאמור, חזר נאשם 1 אל הרכב, התיישב במושב הנהג והחל לנסוע במהירות, תוך שהוא חוצה מדרכה ושועט לעבר המתלון, שישב באותו זמן על הטרקטורון. זאת, במטרה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. המתלון ניסה להימלט באמצעות הטרקטורון ללא הצלחה, ונאשם 1 פגע בחלקו האחורי של הטרקטורון, עלה עליו והוביל להטחתו בעמוד חשמל ובסלע שהיו במקום. המתלון איבד את הכרתו ונחבל.

5. כתוצאה ממעשיו של נאשם 1, נגרמו למתלון פציעות וחבלות חמורות, ובין היתר, שבר ריסוק רוחבי פתוח בעצם השוק השמאלית, מלווה בנפיחות ובצקת ברקמות הרכות מסביב, דפורמציה בשוק שמאל, הגבלת תנועה בברך ימין, שבר עם תזוזה קלה באגן משמאל, ושפשוף בבטן התחתונה. המתלון הובהל לטיפול רפואי ואושפז בבית החולים עד ליום 13.10.2022. במהלך אשפוזו עבר המתלון ניתוחים לטיפול בשברים שנגרמו לו ורגלו השמאלית גובסה.

בנוסף, כתוצאה ממעשיו של נאשם 1, נשברו שלדת הטרקטורון, המתלים שלו ותושבת הגלגלים. כמו כן, נגרמו שברים לכל חלקי הטרקטורון והתנתקו ממנו חלקים רבים.

6. לאחר הפגיעה המפורטת לעיל, לא עצר נאשם 1 במקום או קרוב לו ככל האפשר ולא בדק מה עלה בגורלו של המתלון. זאת, על אף שידע כי המתלון נפגע. נאשם 1 נמלט מהמקום ואף מילט את נאשם 2, שעלה לרכב לאחר הפגיעה, מבלי להזעיק כוחות הצלה או להגיש למתלון עזרה שהיה ביכולתו להגיש בנסיבות המקרה.

7. לאחר שהנאשמים הודו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, נעתרתי לבקשת סנגוריהם והוריתי על הפנייתם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקירים בעניינם. יוער, כי לגבי נאשם 2 קיימת חובת תסקיר המעוגנת בדין נוכח גילו.

תסקירי שירות המבחן

8. בתסקיר שירות המבחן שהוגש ביחס לנאשם 1 ביום 14.3.2023 נאמר כי מדובר בצעיר בן 25, רווק, שהתגורר טרם מעצרו בבית הוריו ועבד במפעל לצמיגים. משפחת מוצאו מנתה חמש נפשות, כאשר הנאשם הוא חלק משלישית ילדים - שני בנים ובת. אחיו של הנאשם נרצח ביוני 2022 על רקע סכסוך משפחות, והנאשם תיאר כי היה נוכח באירוע הרצח, העומד ברקע לביצוע העבירות הנדונות.

9. מעיון בגיליון רישומו הפלילי עולה כי אין לחובתו של נאשם 1 הרשעות קודמות. רישומו התעבורתי מלמד כי לחובתו שבע הרשעות, שהאחרונה שבהן מיום 2.6.2022 ועניינה נהיגה תחת השפעת סמים או משקאות משכרים, בגינה הוא נדון לפסילת רישונו.

10. בהתייחס לעבירות מושא הדיון, מסר נאשם 1 כי נאשם 2 הינו בן דודו וכי המתלוננים היו בסכסוך עמם. במסגרת אותו סכסוך, נרצח אחיו מספר חודשים עובר לאירוע. נאשם 1 הוסיף כי בתקופה שקדמה לעבירות מושא ענייננו, סבלו הוא ובני משפחתו מהטרדות מצד המתלוננים. לדבריו, ביום האירוע הוא ונאשם 2 פגשו במתלוננים באקראי, ובחוויתו המתלוננים הקניטו אותו בהתייחס לרצח אחיו, דבר שעורר את חמתו וגרם לו להגיב כמתואר בכתב האישום. נאשם 1 התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלוננים, אם כי גילה אחריות להתנהגותו הבלתי חוקית והביע חרטה וצער לגביה. בנוסף, הביע צער על השפעת מעשיו על הוריו, שאחד מבניהם נרצח ואילו האחר כיום עצור.

11. לגבי הסכסוך בין המשפחות, ציין הנאשם 1 כי הוא פעל בדרכים המקובלות והוציא צווי הרחקה וכי נערך ניסיון לסולחה שלא צלח. לאחר הרצח, בני משפחתו עזבו את השכונה ועברו להתגורר בשכונה אחרת בג'יסר אל זרקא.

12. בבואו להעריך את הסיכון לעבריינות עתידית מצדו של נאשם 1 אל מול סיכויי השיקום, הפנה שירות המבחן לתפקודו התקין, שכלל רצף תעסוקתי ומחויבות כלפי בני משפחתו. צוין כי ניכר שנאשם 1 עבר אירוע טראומטי שעה שאחיו התאום, עמו היו לו יחסים טובים מאוד, נרצח. עוד נאמר כי בני המשפחה התקשו להתמודד עם האובדן וכן עם תחושת הכעס והתסכול הכרוכה בכך שאין מי שמשלם את המחיר בעבור הרצח, בהיעדר ראיות מספקות.

בין גורמי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, מנה שירות המבחן את הקושי של נאשם 1 לווסת את דחפיו התוקפניים בעת אירועים מעוררי דחק, בעיקר במצב בו הוא חש כי עליו להוכיח את מחויבותו ונאמנותו כלפי בני משפחתו. עוד הפנה שירות המבחן לגורם סיכון בדמות קיומו של סכסוך בין המשפחות שטרם בא על פתרונו. לאור האמור, הרושם שהתקבל הוא מקיומו של סיכון בינוני-גבוה להישנות התנהגות אלימה בעתיד מצדו של נאשם 1, כשרמת החומרה היא גבוהה.

13. על רקע הדברים לעיל, ומשלא נוצר פתח להתערבות טיפולית, לא בא שירות המבחן בהצעה לחלופה עונשית שיקומית בקהילה ביחס לנאשם 1. הומלץ כי האופציה השיקומית תישקל על ידי גורמי שב"ס.

14. בתסקיר שירות המבחן שהוגש לגבי נאשם 2 ביום 15.3.2023 נאמר כי מדובר ברווק בן 20, שהתגורר טרם מעצרו בבית הוריו בכפר ג'יסר אל זרקא ועובד מזה כשלוש שנים כטבח במסעדה בנתניה. נאשם 2 סיים 10 שנות לימוד ובהיותו בן 16 החל לעבוד באולם אירועים במשך כשנתיים בתפקיד עוזר טבח. לאחר מכן, השתלב בעבודה במסעדה בנתניה, בה עבד עד למעצרו.

משפחת מוצאו מונה זוג הורים וארבעה ילדים בטווח הגילאים 20-30, כשנאשם 2 הינו הצעיר במשפחתו.

15. מעיון בגיליון רישומו הפלילי עולה כי אין לחובתו של נאשם 2 כל הרשעות קודמות.

16. בהתייחסותו לעבירות מושא הדיון, הודה נאשם 2 במיוחס לו בכתב האישום, אולם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. נאשם 2 תיאר כי ברקע לביצוע העבירות סכסוך מתמשך על קרקעות בין משפחתו של נאשם 1 לבין משפחת המתלוננים, וכי על רקע סכסוך זה אחיו של נאשם 1 נרצח לפני כחצי שנה. נאשם 2 שלל תכנון מוקדם של המעשים ותיאר כי במועד ביצוע העבירות הגיעו שני הנאשמים באקראי לתחנת הדלק והבחינו במתלוננים. לאחר שאלה התגרו בהם ונהגו באלימות מילולית כלפיהם, הוא חש פגיעות וכעס והתקשה להפעיל שיקול דעת ולחשב את השלכות מעשיו. לדברי נאשם 2, הוא לא הבחין בפגיעה שנגרמה למתלונן ועזב את זירת האירוע בשל חשש כי הוא עלול להיפגע.

17. שירות המבחן ציין כי במסגרת הליך המעצר בתיק הנוכחי, שולב נאשם 2 בהליך טיפולי שכלל שיחות פרטניות חד-שבועיות, אליהן הגיע באופן רציף וקבוע, תוך ששיתף באופן כן ואותנטי בהתמודדותו עם מעצרו, עם התנאים המגבילים והמחירים האישיים הכרוכים בהליך המתנהל נגדו.

בבואו להעריך את גורמי הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד אל מול גורמי הסיכוי לשיקומו של נאשם 2, מנה שירות המבחן בין גורמי הסיכון את חומרת העבירות, קיומו של סכסוך שטרם הסתיים, כאשר ניכרים עדיין יחסים מתוחים בין המשפחות, והקושי שגילה נאשם 2 לווסת את רגשותיו, להציב לעצמו גבולות ולהביע אמפתיה כלפי המתלוננים. בין גורמי הסיכוי מנה שירות המבחן את היותו של נאשם 2 צעיר, נעדר עבר פלילי, שהתפתח במערכת משפחתית נורמטיבית, בעלת ערכים חיוניים. שירות המבחן ציין כי נאשם 2 אינו מאופיין בקווי התנהגות או מחשבה עברייניים וכי ההליך הנוכחי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבול.

18. לסיכום, ובהתבסס על מכלול הגורמים שפורטו לעיל, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות עבירות בעתיד מצד נאשם 2, ברמת חומרה נמוכה-בינונית, וכי המתיחות בין המשפחות היריבות מהווה גורם שיש בו כדי להגביר את הסיכון עבור שני הצדדים.

שירות המבחן ציין כי נוכח חומרת העבירות ועמדותיו של נאשם 2, השוללות נזקקות טיפולית, לא נוצר פתח למעורבות טיפולית ושיקומית ביחס אליו. לפיכך, לא הוצעה חלופת ענישה שיקומית והומלץ כי האופציה השיקומית תישקל על ידי גורמי שב"ס.

ראיות לעונש

19. במסגרת הראיות לעונש, הגישה המאשימה את הרישום התעבורתי של נאשם 1 (מע/1). כן הוגש כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין בתיק 11049-11-21 שניתן בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה, בגדרו הוטל על נאשם 1 מאסר מותנה בן 4 חודשים, אותו מבקשת המאשימה להפעיל.

20. מטעם נאשם 1 העידו שני עדי אופי. עו"ד שמואל שמואלי העיד כי הוא מכיר את משפחת הנאשם מזה שנים רבות, עוד לפני שנאשם 1 נולד. לדבריו, הוא היה עד לשבר הגדול שפקד את המשפחה לאחר שאחד מבניה נרצח לפני כשנה בנסיבות מיותרות לחלוטין. עו"ד שמואלי העיד כי הוא מכיר את נאשם 1 מאז שהיה ילד וכי הוא בן למשפחה נורמטיבית.

הגב' קמי זריהן-הלר, תושבת זיכרון יעקב, העידה כי היא מכירה את משפחת הנאשם 1 מזה עשרים שנה והגיעה למסור עדותה משתי סיבות - האחת, כי מדובר במשפחה נורמטיבית, טובה ועובדת, החיה בכפר "הגרוע ביותר בארץ" ולמרות זאת ניהלה חיי משפחה טובים ותקינים. השנייה, כי ביקשה להשמיע את הטרגדיה המתגלגלת של המשפחה, שהיא באופן אישי ניסתה למנעה. לדבריה, מסכסוך שכנים פעוט, התדרדרה המחלוקת למעשה הנורא ביותר. היא פנתה במכתב למשרד לביטחון לאומי והתריעה על הסלמת הסכסוך, אלא שכעבור חצי שנה קרה המקרה הנורא מכל. אז, כתבה מכתב נוסף מדם לבה, שבו ציינה כי הכתובת הייתה העל הקיר. הנסיבות הללו הן חלק מהסיבה שבגללה נאשם 1 נמצא פה. לדבריה, מדובר בילד שהיה ביישן, שקט, מופנם, שעזר לפרנסת המשפחה. הגב' הלר ביקשה לתת לנאשם 1 הזדמנות נוספת ולשפוט אותו במידת הרחמים, כי משפחתו ספגה צער ואבל קשים מנשוא.

טיעוני הצדדים לעונש

21. בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לכך שנאשם 1 פגע במעשיו פגיעה קשה בשלמות גופו, בריאותו וביטחונו של המתלונן, וכן פגע ברכושו כאשר הרס את הטרקטורון שלו. נאשם 2 פגע ברכושו של אברהם וסיכן את ביטחונו ושלמות גופו כאשר רדף אחריו עם חפץ חד. זאת, יחד עם נאשם 1, שהיה מצויד באלת בייסבול. המאשימה ציינה כי רק נוכח המזל והתושייה שגילה אברהם, האירוע לא הסתיים בפציעתו משום שהוא הצליח לברוח ולחמוק מהנאשמים. אלא שלמתלונן לא עמד המזל והוא לא הצליח להימלט מנאשם 1, שנכנס לרכבו, רכב ג'יפ גדול, שעט לכיוונו, דרס אותו, פגע בו ונמלט מהמקום כשהוא מפקיר אותו. כל זאת, כשרק מספר חודשים קודם לכן הוא נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה והוטל עליו מאסר על תנאי שלא הרתיע אותו.

22. ב"כ המאשימה ציין כי המפגש הראשוני בין הנאשמים למתלוננים אכן לא היה מתוכנן, אלא שמרגע שבו הבחינו הנאשמים במתלוננים הם החליטו להתעמת עמם, הגיעו במהירות לתחנת הדלק וירדו מרכבם כשהאחד מצויד באלה והשני בחפץ חד. לא נעשה כל ניסיון לדבר עם המתלוננים, והנאשמים החלו במעשי התקיפה מבלי שהיו חילופי דברים בין הצדדים. לאחר שהתקיפה הראשונית לא צלחה, התפצלו הנאשמים, כאשר נאשם 1 דרס באופן מכוון את המתלונן והותיר אותו מחוסר הכרה עם חבלות קשות, ואילו נאשם 2 פנה לפגוע בטרקטורון של אברהם. ב"כ המאשימה הפנה לפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן, במסגרתה נדרש לעבור מספר ניתוחים, תוך שאושפז למשך תשעה ימים. מעבר לתקיפה החמורה לכשעצמה, יש להתייחס בחומרה גם להפקרתו של המתלונן בזירת האירוע מבלי להזעיק כל עזרה.

23. לאחר שהפנה לפסיקה רלוונטית, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע לגבי נאשם 1 מתחם ענישה שבין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל וכן ביקש להטיל פסילה במתחם שבין 5 ל-10 שנות פסילה. עוד ביקשה המאשימה להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד נאשם 1 במצטבר לכל עונש שיוטל עליו בגין תיק זה. לגבי נאשם 2, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם בטווח שבין שנה לשנתיים מאסר.

בתוך המתחמים ביקשה המאשימה לקבוע את העונש בשליש התחתון, אך לא ברף התחתון ממש. בהקשר זה הפנתה לתסקירים, שלא היו חיוביים במהותם, וכן לעובדה כי נאשם 1 ביצע את העבירות בהן הורשע בזמן פסילה וכאשר תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה.

24. בטיעוניה לעונש, הפנה ב"כ נאשם 1 להודאת מרשו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ומגלמת נטילת אחריות מצדו על מעשיו.

בנוסף, הפנה הסנגור לאירוע הטראגי שפקד את משפחת נאשם 1, שעה שאחיו התאום נרצח מול עיניו. נאמר כי המנוח אמר את מילותיו האחרונות כשהוא בין זרועותיו של הנאשם 1, אשר חווה טראומה שתלווה אותו לכל ימי חייו. מאז התהפכו חיי המשפחה, שעברה להתגורר בשכונה אחרת בכפר ג'יסר אל זרקא. ב"כ

הנאשם 1 טען כי המתלונן, יחד עם חשודים נוספים, נעצרו בחשד למעורבות ברצח האמור, אלא שבסופו של דבר איש לא הועמד לדין, ומכאן הכאב והתסכול של נאשם 1 ומשפחתו.

25. לאחר שהציג פסיקה רלוונטית המלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, עתר ב"כ נאשם 1 לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של מרשו נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. לצד זאת, נטען כי קיימים שיקולי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם.

26. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ביקש ב"כ נאשם 1 להתחשב בהודאתו של מרשו, בגילו הצעיר, בסיכויי שיקומו ובנסיבות חייו המורכבות והייחודיות. על כן, עתר למקם את עונשו של נאשם 1 בתחתית המתחם ואף לחרוג לקולא הימנו משיקולי שיקום כאמור.

27. ב"כ נאשם 2 ציין בפתח דבריו כי חלקו היחסי של מרשו שונה במהותו גם לשיטת המאשימה, הן על פי עובדות כתב האישום והן על פי הפסיקה שהוגשה. ראשית, העבירות שמיוחסות לנאשם 2 מצויות בסמכותו של בית משפט השלום, ולמעשה רק בשל העובדה שכתב האישום הוגש גם כנגד נאשם 1 נכרך עניינו של נאשם 2 והוא מצוי בבית המשפט המחוזי. לא בכדי נאשם 2 משוחרר אף ללא איזוק אלקטרוני, עובדה המדברת בעד עצמה. לדברי ההגנה, חלקו של נאשם 2 התבטא בכך שהוא רץ כשהוא אוזב בידו חפץ חד, כאשר מרחק רב מפריד בינו לבין המתלונן. אחרי מטרים ספורים הסתובב הנאשם 2 וכל חטאו, במובן המוחשי והתוצאתי, נעוץ בכך שהוא ניקר את גלגלי הטרקטורון. הא ותו לא.

28. עוד נטען כי העובדה שנאשם 2 הודה בשלב מוקדם של ההליך במיוחס לו נזקפת לזכותו. הסנגור הוסיף כי במסגרת צו פיקוח מעצרים שיתף נאשם 2 פעולה באופן מלא והגיע לשיחות שבועיות באופן רציף וקבוע, תוך ששיתף פעולה עם גורמי הטיפול באופן כן ואותנטי. נאמר כי קיים חוסר קורלציה בין המסע שעשה נאשם 2 במסגרת צו פיקוח מעצרים לבין התסקיר הסופי שהוגש בעניינו לאחר פגישה בודדת וקצרה עם קצינת המבחן. על אף שמדובר בצעיר כבן 20, שלהערכת קצינת המבחן אינו מאופיין בקווי התנהגות ומחשבה עברייניים, ומידת הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו הינה בינונית-נמוכה, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית אודותיו. זאת, משום שלהערכת שירות המבחן לא ביטא נאשם זה נזקקות טיפולית. לטענת סנגורו, הדברים פשוט אינם נכונים. לכן, עתר להורות על החזרת נאשם 2 לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר משלים בעניינו. לחילופין, ביקש הסנגור לקבוע בעניינו של נאשם 2 מתחם שנע בין מאסר צופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר שאפשר וירוצו בדרך של עבודות שירות.

דברם האחרון של הנאשמים

29. בדברו האחרון אמר נאשם 1 כי הוא הודה מתחילת הדרך וחסך בכך זמן שיפוטי יקר. לדבריו, הוא מודע לטעות שעשה, מבקש לעבור טיפול ועותר לכך שבית המשפט ינהג בו במידת הרחמים.

נאשם 2 הביע אף הוא צער על הטעות שעשה. לדבריו, הוא נפגש עם קצינת המבחן בהליך המעצר 16 פעמים, בעוד שעם קצינת המבחן שערכה את התסקיר הסופי הוא נפגש פעם אחת בלבד. נאשם 2 הביע צער על מעשיו ורצון לפתוח בדרך חיים אחרת.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

30. בבואו לגזור את עונשו של נאשם, על בית המשפט לפעול בהתאם לעיקרון ההלימה, המחייב קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו. לשם כך, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ובכלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

31. העבירות בהן הורשע נאשם 1 הן חמורות ביותר ופוגעות בערכים חברתיים מוגנים חשובים מאין כמוהם, ובראשם הערך של קדושת החיים. התנהלותו של נאשם 1 לכל אורך האירוע היתה פרועה, משולחת כל רסן, סיכנה חיי אדם וביטאה זלזול מחפיר בשלטון החוק ובסדר הציבורי. במועד הרלוונטי לכתב האישום נהג נאשם 1 ברכב השייך לאמו, על אף שהיה בפסילה וללא פוליסת ביטוח בת תוקף, כשנאשם 2 יושב לצדו. משהבחינו השניים באקראי במתלון ובאחיו אברהים, הם יצאו מהרכב כשנאשם 1 אחוז בידו אלת בייסבול ונאשם 2 אחוז בחפץ חד, ורצו במהירות לכיוון אברהים על מנת לתקוף אותו. אברהים שהבחין בהם, השליך בתגובה על נאשם 2 את הקסדה שהיתה בידו והחל להימלט לכיוון המתלון על מנת שזה ימלט אותו מהמקום. נאשם 1 שב אל הרכב, התיישב במושב הנהג והחל לנסוע במהירות תוך שהוא חוצה מדרכה ושועט לעבר המתלון, שישב אותה עת על טרקטורון בקרבת מקום. המתלון ניסה להימלט באמצעות הטרקטורון ללא הצלחה, שאז פגע נאשם 1 בחלקו האחורי של הטרקטורון, עלה עליו והוביל להטחתו בעמוד חשמל ובסלע שהיו במקום והמתלון איבד את הכרתו ונחבל קשות. על אף החבלה הקשה שגרם למתלון, לא עצר נאשם 1 במקום, לא בדק מה עלה בגורלו של המתלון ונמלט מזירת האירוע ואף מילט את נאשם 2 מבלי שהגיש למתלון כל עזרה או הזעיק את כוחות הצלה, ועל אף שידע כי המתלון נפגע בצורה קשה.

32. בגין מעשיו המתוארים לעיל הורשע נאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, שהיא אחת העבירות החמורות במדרג עבירות האלימות. לא בכדי ראה המחוקק לקבוע בצדה עונש מחמיר של 20 שנות מאסר. הערך המוגן שנפגע מביצוע אותה עבירה הנו כאמור הערך של שמירה על שלמות גופו וקדושת חייו של האדם. הפסיקה הדגישה, באינספור הזדמנויות, את הצורך להילחם בתופעה של יישוב סכסוכים בדרכים אלימות, וזאת בין היתר בדרך של הטלת ענישה מחמירה. יפים לעניין זה דברי כב' השופט סולברג בע"פ 8897/20 סקנדריון נ' מדינת ישראל (6.5.21) בקבעו כי:

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על חומרתן הרבה של עבירות אלימות, ובהתאם לכך קיימת מגמת החמרה בענישה בגין עבירות אלו, במטרה להרתיע מפני ביצוען. כך אמרתי בעבר: "האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת-גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי-דרך יקאו ויבאו, יחששו לבטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים - בכוח ובפועל - שאימת הדין תיפול עליהם, והם ירתעו מפני שימוש בנשק קר וחם לשם חיסול חשבונות בעשיית דין עצמית. שינוי המאזן - הסבת יראת האנשים התמימים לאימת אנשי-המדון - צריך להעשות גם באכיפה ובענישה קשה" (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 798, 772 (2013))."

עוד ראו בנדון: ע"פ 2350/14 ג'עברי נ' מדינת ישראל (18.1.15); ע"פ 6560/15 נסראלדין סריס נ' מדינת ישראל (2.5.16); ע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' זדה (23.3.16); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.09).

33. אף עבירת ההפקרה, בה הורשע נאשם 1 הנה חמורה ופוגעת בערך המוגן של קדושת החיים, הסולידריות החברתית ועקרון הצדק. בע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.2012) נאמר כי:

"המצופה מן הנהג הוא, בראש ובראשונה, לעצור את רכבו לאחר התאונהאך בכך לא מסתיימת חובתו המשפטית של הנהג המעורב בתאונה; עליו לקחת אחריות לאירוע שבו הוא היה מעורב, ואחריות זו משמעותה, בין היתר - הישארות במקום התאונה, עד למיצוי הליכי הבירור על ידי גורמי הרפואה ונציגי אכיפת החוק".

על הכיעור הטמון בעבירה זו עמד בית המשפט ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3), 187, בציינו כי:

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפוקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין..."

34. הצורך להילחם בתופעת האלימות, הגואה במחוזותינו, מתגבר שעה שעבירת האלימות נעשית תוך שימוש בכלי רכב, לא כל שכן כאשר מבצע העבירה מפקיר את הנפגע מיד לאחר שפגע בו. בע"פ 615/12 שושן נ' מדינת ישראל (14.2.13), נאמרו הדברים הבאים, המתייחסים לעבירה שבוצעה בנסיבות דומות:

"המערער השתמש בכלי רכב על מנת לפגוע בשכניו כשהוא אינו מחזיק ברישיון נהיגה.

כפי שהדגיש זאת בית המשפט המחוזי, כלי רכב נועד להפקת תועלת מסוימת ואינו מיועד לשמש ככלי נשק לפגיעה בשלמות גופם ובחיייהם של בני אדם ולא כל שכן בשל עניין של מה בכך. . . . מעשים אלו צריך שיזכו לתגובה עונשית הולמת הן מבחינת שיקולי הגמול והן מבחינת שיקולי הרתעת היחיד והכלל".

כן ראו דברי בית המשפט העליון בע"פ 4263/14 **נאעים נ' מדינת ישראל** (2.6.15) שם נקבע כי:

"עבירת האלימות בה הורשע המערער ונסיבות ביצועה יכלו להביא לפגיעה חמורה ביותר. כמו כן, השימוש ברכב על-מנת לפגוע במתלונן, והפקרתו לאחר מכן כשהוא מוטל שכוב ופצוע על הארץ, מעידים על זלזול בחיי אדם ועל מסוכנות גבוהה (ע"פ 615/12 שושן נ' מ"י (14.2.2013); ע"פ 960/09 אבני נ' מ"י (29.7.2010))."

על הצורך בהחמרת הענישה כלפי מי שהורשע בעבירת חבלה בכוונה מחמירה באמצעות שימוש בכלי רכב, עמד בית המשפט בע"פ 960/09 **אבני נ' מדינת ישראל** (29.7.10) בציינו כי:

"כוחו של אדם להרוס את חיי הזולת בהחלטה שנתגבשה תוך זמן קצר ביותר, באמצעות שימוש בכלים נגישים לכל ושיעודם חיובי במקור, הינו המחיר שכנראה החברה נאלצת לשלם כתוצאה מהמצאת כלים שכאלו. לצערנו, יום-יום אנו לומדים מחדש, בצורה כואבת, שהרכב הוא כלי העונה על התיאור האמור. ברם, אין אנו עוסקים בתאונה. ברובד המשפטי, המערער לא התרשל... הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה נדרשת במקרים מעין אלו כדי לתת ביטוי לאינטרס החברתי העליון של הגנה על חיי הפרט".

35. אף העבירה של נהיגה בזמן פסילה, מתוקף החלטה שיפוטית, ומבלי שנאשם 1 מחזיק בפוליסת ביטוח בת תוקף, היא חמורה ומחייבת תגובה עונשית הולמת. זאת ביתר שאת, שעה שבמועד ביצוע העבירות בענייננו, היה תלוי ועומד כנגד נאשם 1 מאסר מותנה בר הפעלה בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצועה של עבירה זו הם שלום הציבור ובטחונו והערך של שלטון החוק והסדר הציבורי. בית המשפט עמד לא פעם על כך שהתנהלות מעין זו מחייבת הטלת עונש מחמיר. כך לדוגמא נקבע ברע"פ 1483/19 **ליפשיץ נ' מדינת ישראל** (6.3.19):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק (ראו למשל: רע"פ 5300/18 סלאמה נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב 12.8.2018)). בנוהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל נהיגה בזמן פסילה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על

המבקש".

36. אשר לנאשם 2, ברי כי העבירות בהן הורשע קלות באופן משמעותי מהעבירות בהן הורשע נאשם 1. יחד עם זאת, הדברים שנאמרו לעיל לגבי מדיניות ההחמרה בה נוקט בית המשפט בכל הנוגע לעבירות אלימות ופתרון סכסוכים בדרכים אלימות, נכונים אף לגבי העבירה בה הורשע נאשם 2 - ניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות. הערך המוגן שנפגע מביצועה של עבירה זו הוא שלמות גופו ובריאותו של אדם. העבירה של חבלה במזיד פגעה בערך המוגן של זכות האדם לשלמות רכושו וקניינו.

37. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים נתתי דעתי לעובדה כי לא מדובר במעשים שתוכננו מראש או שנעשו אגב תחכום רב. מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשמים הבחינו באקראי במתלון וא' והחליטו לבצע את זממם ולתקוף אותם. יחד עם זאת מהשתלשלות האירועים ניתן להיווכח כי הנאשמים היו נחושים בדעתם לפגוע בשניים ולהסב להם נזק, וזאת מבלי שקדמה לכך התגרות כלשהי מצדם. טענת הנאשמים שהועלתה בפני שירות המבחן כאילו התקיפה מצדם נעשתה בתגובה להתגרות המתלוננים בהם, נעדרת כל זכר בעובדות כתב האישום. נהפוך הוא מהתיאור העובדתי המפורט בכתב האישום עולה כי הנאשמים תקפו את המתלוננים מבלי שהוחלפו בין הצדדים דברים כלשהם וללא כל קנטור או התגרות מצד המתלון ואברהים.

38. עוד בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הבאתי בחשבון את הנזקים שנגרמו למתלון שאיבד את הכרתו ונחבל באורח קשה, כתוצאה מהתנהגותו הבריונית של נאשם 1. למתלון נגרמו שברים בחלקי גוף שונים והוא אושפז משך תשעה ימים בבית החולים, במהלכם עבר ניתוחים לטיפול באותם שברים ובנוסף רגלו הושמה בסד גבס.

אין צורך להכביר במלים לגבי פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למתלון ממעשיו של נאשם 1. שעטתו של נאשם זה עם הג'יפון בו נהג, אל עבר הטרקטורון עליו ישב המתלון, פגיעתו בו, עלייתו עליו והטחתו בתוך כך בעמוד חשמל ובסלע שהיו במקום, עלולים היו להסתיים בפגיעות חמורות בהרבה מאלו שנגרמו בפועל ואף בקיפוח חיים. רק יד המזל היא זו שהובילה לכך שהאירוע לא הסתיים בתוצאה טראגית, כאמור.

הבאתי גם בחשבון את הנזק הכבד שגרם נאשם 1 לטרקטורון של המתלון וזה שגרם נאשם 2 לטרקטורון של א'.

39. עיון בפסיקה המתייחסת לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, מלמד על קשת רחבה של עונשים המוטלים, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. על הייחודיות של עבירה זו הנעשית בדרך של פגיעה מכוונת באמצעות כלי רכב, עמד בית המשפט בע"פ 4263/14 שהוזכר לעיל בציינו כי:

"אומר מיד כי איני מקבל את טענותיו של המערער גם לעניין גזר הדין. הפסיקה אליה

הפנה המערער בטענותיו, אשר לדבריו מוכיחה כי מתחם הענישה שנקבע בעניינו היה גבוה מהמתחם המקובל במקרים דומים, מובחנת מעניינו. כך למשל, השימוש ברכב ככלי נשק המכוון נגד הולך רגל כמו המתלונן עלול לגרום נזק חמור באופן משמעותי מאשר השלכת אבנים כפי שאירע בע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין [פורסם בנבו] (11.6.2008).

כמו כן, יש להבחין בין מקרים כבעניינו בהם המערער התכוון לפגוע במתלונן באופן מודע ומפוכח, לבין מקרים בהם גרימת החבלה החמורה הייתה כשהפוגע היה במצב מעורפל מבחינה תודעתית, ומתוך חשש לחייו שלו (ע"פ 5242/04 מדינת ישראל נ' עבדאללה [פורסם בנבו] (16.5.2005))... ניכר כי בית משפט קמא איזן בין השיקולים המתחרים והביא בחשבון את מכלול נסיבותיו האישיות של המערער כשקבע את מתחם הענישה".

בע"פ 5108/21 **רשאידיה נ' מדינת ישראל** (16.11.2021) נדחה ערעור על חומרת העונש שהוטל על המערער, לאחר שהלה קיבל את המלצת בית המשפט וחזר בו מן הערעור. באותו מקרה הורשע המערער בעבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח בת תוקף. מדובר במי שפגש במתלונן שדרש ממנו להחזיר לו סך 300 אותם לווה ממנו. הנאשם ביקש מהמתלונן להתלוות אליו לביתו, שם תקף אותו במקל מעץ. לאחר שהמתלונן ברח לכביש, נכנס הנאשם לרכבו נסע אחר המתלונן ובעוד זה בגבו אל הרכב, פגע בו ברכב, וכתוצאה מכך התרומם המתלונן באוויר, נפל על הקרקע ונחבל קשות. כל זאת עשה הנאשם שעה שהוא בלתי מורשה לנהוג שכן מעולם לא החזיק ברישיון נהיגה ומבלי שהחזיק בתעודת ביטוח. יוער כי הפגיעה באותו מקרה היתה קלה יותר מבעניינו שכן המתלונן שם אושפז משך יממה אחת בלבד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם בטווח שבין 30 - 60 חודשי מאסר וגזר בסופו של דבר עונש של 36 חודשי מאסר נוכח עברו התעבורתי של המערער שכלל שש הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון. ערעור על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון, כאמור, אם כי בית המשפט ראה להפחית את תקופת הפסילה בפועל שנגזרה על המערער ולהעמידה על 10 שנות פסילה תחת 15 שנים שקבע בית המשפט המחוזי.

בע"פ 615/12 שצוין לעיל נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה שבוצעה באמצעות רכב, הפקרה ונהיגה ללא רישיון. באותו מקרה קורבן העבירה נפגע פגיעה רב מערכתית בכל חלקי גופו ואושפז במצב קשה כשהוא מונשם ומחוסר הכרה. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 6 שנות מאסר לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון כנגד חומרת העונש, נדחה.

בע"פ 1676/12 **מישצ'נקו נ' מדינת ישראל** (19.9.2012) נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, הפקרה אחרי פגיעה, שינוי זהות של רכב ושיבוש מהלכי משפט. באותו מקרה פגע המערער במתלוננים באמצעות רכב והסב להם שברים, חתכים ושפשופים. בית המשפט המחוזי

גזר על המערער עונש של חמש שנות מאסר וערעור על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

40. מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירת ההפקרה מלמדת על ענישה הנעה בטווח שבין 10 - 16 חודשי מאסר בפועל. ראו בנדון: ע"פ 748/15 **מגור נ' מדינת ישראל** (4.5.2015); ע"פ 1902/14 **מדינת ישראל נ' נתנוב** (1.7.2014); ע"פ 3304/14 **פראן נ' מדינת ישראל** (21.10.2014).

41. לסיכום, ולאחר שהבאתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים, את מידת הפגיעה בהם, את נסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל ואת מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בענייננו של נאשם 1 נע בין 36 ל- 60 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. אשר לנאשם 2 מתחם העונש ההולם לגביו מצוי בטווח שבין 6 - 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

גזירת עונשם של הנאשמים

42. בבואי לגזור את עונשם של הנאשמים הבאתי בחשבון את הודאתם בעבירות שיוחסו להם, ואשר ניתנה בשלב מוקדם של ההליך. הודאה זו מגלמת בחובה נטילת אחריות מצדם על מעשיהם והביאה בנוסף לחסכון בזמן שיפוטי יקר. כמו כן הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של נאשם 2 שהיה כבן 20 במועד ביצוע העבירות.

43. עוד הבאתי בחשבון את העובדה כי מדובר בנאשמים נעדרים פלילי. יחד עם זאת, לחובתו של נאשם 1 עבר תעבורתי והוא ביצע את העבירות בהן הורשע, ובכללן עבירה של נהיגה בזמן פסילה, שעה שעמד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה בגין אותה עבירה. עובדה זו נזקפת לחובתו של נאשם 1 שכן יש בה כדי ללמד על זלזול ברשויות אכיפת החוק ולהעיד על כך שמורא הדין אינו שורה עליו.

44. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ראיתי גם להביא בחשבון את נסיבות חייו הקשות של נאשם 1 ואת הטרגדיה שפקדה את משפחתו, אליה התייחסו בהרחבה הן שירות המבחן והן ועדי האופי שהעידו מטעמו. כפי שצוין, אחיו התאום של הנאשם נרצח מספר חודשים עובר לאירועים מושא הדיון בענייננו, מבלי שעלה בידי המשטרה לשים ידה על האחראים לכך. בתסקיר שירות המבחן נאמר כי נאשם 1 היה קשור מאוד לאחיו התאום וכי הלה נפח את נשמתו כשהוא בין זרועותיו. ניתן רק לשער את מידת הכאב והצער שנגרמו לנאשם 1 ולבני משפחתו, ואת תסכולם מכך שהפורעים שנטלו חייו של בנם, לא אותרו ולא הועמדו לדין. יחד עם זאת, ועם כל ההבנה לצער ולפצע שטרם הגליד שנגרם לנאשם 1, אין בכך כדי להצדיק בכל צורה שהיא את מעשיו שתוארו בכתב האישום. אין כל מקום להשלים עם התנהלות בריאות ופורעת חוק מעין זו, יהיו אשר יהיו הנסיבות.

45. בחנתי את תסקירי שירות המבחן ולא מצאתי כי יש בהם כדי להציק חריגה ממתחמי העונש שנקבעו לגבי כל אחד מהנאשמים. נהפוך הוא, שירות המבחן העריך את הסיכון להישנות התנהגות עבריינית אלימה בעתיד מצדו של נאשם 1 ככזו המצויה ברף בינוני-גבוהה, ברמת חומרה גבוהה. לגבי נאשם 2 העריך שירות המבחן קיומו של סיכון להישנות עבירות בעתיד ברמת חומרה נמוכה- בינונית. בכל מקרה, לא בא שירות המבחן בכל המלצה טיפולית לגבי מי מהנאשמים.

46. נוכח מקבץ האמור, ועל אף עברו התעבורתי של נאשם 1, ראיתי לגזור את עונשו בתחתית המתחם שנקבע לגביו. זאת בעיקר נוכח הנסיבות האישיות והמשפחתיות הייחודיות עליהן עמדתי לעיל. מטעם זה ראיתי גם להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו באופן חופף לעונש המאסר המוטל עליו בגין תיק זה.

באשר לנאשם 2, יש בכוונתי לגזור עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעתי של הממונה על עבודות השירות, כפי שיפורט להלן.

47. לסיכום אני גוזר על נאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל שמנינם יחל ממועד מעצרו ביום 6.10.2022.

בנוסף, אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים שהוטל על נאשם 1 בתיק תתע"א 11049-11-21 בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה, באופן חופף למאסרו בגין תיק זה.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים ממועד שחרורו כל עבירת אלימות מסוג פשע או עבירת הפקרה לאחר פגיעה ויורשע בגין אחת מהן.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים ממועד שחרורו עבירה של נהיגה בזמן פסילה או ללא תעודת ביטוח בת תוקף ויורשע באחת מהן.

ד. פיצוי למתלון בסך 20,000 ₪ שישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר מועד תשלום השיעור הראשון יחול ביום 1.5.2023 ויתר התשלומים ב-1 לכל חודש עוקב. היה ואחד התשלומים לא יסולק במלואו או במועדו תעמוד כל יתרת החיוב לפירעון מידי בצירוף ריבית פיגורים על פי דין.

ה. פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים מיום שחרורו ממאסר, אשר תרוצה במצטבר לכל פסילה אחרת.

48. אשר לנאשם 2 יש בכוונתי להטיל עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות בכפוף לחוות דעתו החיובית של הממונה על עבודות השירות.

גזר הדין הסופי לגבי נאשם 2 יינתן ביום 22.5.2023 שעה 09:00, שעד אז מתבקש הממונה על עבודות השירות למציא את חוות דעתו.

זכות ערעור לבית המשפט עליון על גזר הדין לגבי נאשם 1 תוך 45 ימים.

המזכירות תמציא ההחלטה ביחס לנאשם 2 לממונה על עבודות השירות.

הובהרה לנאשם 2 חובת התייצבותו לדין הבא.

ניתן היום, כ"ח ניסן תשפ"ג, 19 אפריל 2023, במעמד הנוכחים.